Ao. 1843. No. 14.

DONDERDAG, 16 FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 14 Februarij 1843.

(4953) Alzoo de Eigenaar van de Plantagien *Concordia* en *de Dankbaarheid*, beide gelegen aan de rivier *Saramacca*, zich aan het Gouvernement heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van de laatstgenoemde Plantagie, van den naam van dat Effect af- op dien van den eerstgenoemde over te schrijven.

Zoo worden degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie té hebben, in de gelegenheid gesteld om uiterlijk binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarij te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, aan de minst inschrijvende besteden:

HET VERVAARDIGEN VAN EEN *HOUTEN STEIGER* AAN DE *WATERKANT*, NABIJ DE STEENEN - TRAP AAN HET GOUVERNEMENTS - PLEIN,

op de konditien en voorwaarden, en volgens bestek en teekening, welke ten bureele der Financieële Administratie voor de gegadigden ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvins-billetten zullen worden aangenomen tot Dingsdag den 28sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 14 Februarij 1843.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, aan de minst inschrijvende besteden, de levering gedurende een tijdperk van *één* Jaar, aanvangende den 1sten April aanstaande, en eindigende ultimo Maart 1844, der voor 's Gouvernements dienst benoodigde:

RIJST, BIJ VOORKEUR VAN INLANDSCH CULTUUR,

op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten bureele der Financieële Administratie ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings billetten zullen worden aangenomen tot Dingsdag den 28sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 14 *Februarij* 1843.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

* * * Vendu:

☞ *HEDEN MIDDAG* om 4 uren, ten huize bewoond geweest door Mevr. M. H. NAHAR.

Voorts:

Over *zes* weken, den dag en datum nader te bepalen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Saramaccastraat*, bewoond geweest door nu wijlen Mevrouw M. H. NAHAR, bekend onder Nieuwe Wijk La. E. No. 16, Oude Wijk La. D. Nos. 555 | 557.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen op den hoek van de *Graven-* en *Kerkstraten*, verdeeld in *vier KAMERS*. — En

De HOUTGROND *OVERBRUG en CROMINI*, gelegen aan de rivier *Suriname*, met *SLAVEN* en *BEESTEN*. (4957)

(6403) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, ROODE WIJN. — Alsmede: 15 vt 1 dm. en 20 vt. 1¼ dms. KOPIE PLANKEN en CINGELS, voor rekening van den Houtgrond *Hanover*.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, de Engelsche Schoener Jane, Kapt. J. Blagrove, van St. Martin, laatstelijk van Barbados, hebbende 6 dagen reis; Passagier: Benjamin Cohen d'Azevedo.

UITGEKLAARD.

Den 9den, de Nd. Am. Brik Garnet, Kapt. H. Hodge, naar Boston, lading: 315 vaten Malassie, 995 pond oud Koper en 1190 pond oud Tin.

Mengelingen.

EDELMOEDIG GEDRAG VAN GUSTAVUS, KONING VAN ZWEDEN.

Het is niet vreemd, dat een groot Vorst eene onregtvaardigheid begaat. Een Vorst, hoe vermogend hij zij, is, zoo wel als andere menschen, en somtijds meer dan andere menschen, onderworpen aan alle zwakheden, welke de menschelijke natuur eigen zijn; maar hij wordt een held, als hij den misslag, welken hij begaan heeft, herstelt, bekend en doet vergeten. — Gustavus was driftig, oploopend en ongevoelig, maar nogtans regtvaardig. Op zekeren dag, als het leger voorbij hem aftrok, maakte hij zich zeer boos tegen den Kolonel Seaton, die, zich willende verontschuldigen, van zijne hand eenen duchtigen slag in het aangezicht ontving. Deze bestraffing was hard, en zoo veel té smadelijker, vermits de verongelijking openbaar zijnde, hem geene gelegenheid konde gebeuren, om er zich over te wreken. Seaton, dus zoo geweldig vernederd, verzocht aanstonds zijn afscheid, hetwelk hem ook terstond werd toegestaan, en hij vertrok. Gustavus, in zijn paleis terug gekomen, overdacht, met bedaarde zinnen, wat er geschied ware, en gevoelde nu, dat hij een braaf man, zeer ten onregte, gehoond had. Hij beval terstond Seaton te roepen, doch men vond hem niet, en men boodschapte Gustavus, dat de Kolonel naar Denemarken vertrokken was, daar hij, zonder twijfel, dienst zoude zoeken. Gustavus loopt daarop, oogenblikkelijk uit zijn paleis, stijgt te paard en vliegt, alleen gevolgd van eenige zijner huisbedienden, naar de grenzen, welke Zweden en Denemarken van elkanderen scheiden. — Naauwelijks bevond hij zich hier, of hij zag er den Kolonel Seaton aankomen. Gustavus loopt naar hem toe: »Kolonel! zegt hij, gij zijt verongelijkt, en ik ben de man, die u beleedigd heeft; het is mij leed; ik ben hier gekomen om u voldoening te geven: ik ben hier buiten het grondgebied van mijne heerschappij, en derhalven zijn Seaton en Gustavus hier gelijk, zie hier twee pistolen en twee degens; wreek u, zoo gij kunt." Seaton, getroffen door zulk een bewijs van edelmoedigheid, wierp zich voor de voeten van Gustavus, dankte hem duizendmaal voor de voldoening, welke de Koning hem verwaardigde te geven, en bezwoer hem, te zullen sterven in zijnen dienst. Gustavus omhelsde hem, en zij keerden beiden weder naar Stokholm, alwaar Gustavus zelf, in tegenwoordigheid van alle zijne hovelingen, verhaalde, wat tusschen Seaton en hem was omgegaan.

WELDADIGHEID.

In een arm Protestantsch dorp in Frankrijk, welks inwoners bijna geheel leven van aardappelen, die zij op den schralen grond met moeite aankweeken, woont tegenwoordig eene zeer uitmuntende vrouw, welke, in haren ongehuwden staat, met toestemming harer ouders, drie jonge knaapjes tot zich nam en verzorgde, die door hunnen onderigenden vader, toen zij van honger om aardappelen schreiden (want brood had men niet,) op de wreedaardigste wijze, naar ziel en ligchaam mishandeld werden. Kort daarna ontrukte zij ook nog vier ouderlooze Roomsch-Katholijke kinderen, uit een naburig dorp, aan honger en ellende, bij welke, na verloop van eenigen tijd, nog andere kwamen, zoodat zij nu kinderen van drie verschillende Godsdienstige gezindheden onder haar opzigt had. Zij huurde derhalve een huis, nam eene dienstmaagd, en voedde hen alle deels door de aardappelen en de weinige rogge, die op haren kleinen akker groeide, en deels door den arbeid harer handen, en het weinige geld, dat de kinderen, voornamelijk met katoenspinnen, verdienden. Deze brave vrouw was tevens voor het geheele dorp, alwaar zij woonde, en de omliggende landstreek, een zegen, want men zal zelden iemand van hare kunne aantreffen, die haar in arbeidzaamheid, spaarzaamheid en zindelijkheid, in getrouwe pligtbetrachting, zachtmoedigheid en minzaamheid, in standvastigheid in het goede en in grootheid van ziel onder rampen en gevaren, overtrof. Wel is waar, ook zij moest, zoo als in dezen staat van beproeving dikwijls plaats heeft, de pijlen van nijd en laster verduren, en ondervinden,

dat zelfs hare eigene bloedverwanten haar veel leed en verdriet aandeden, en haar zelfs dreigden, om haar oud bouwvallig huisje te doen instorten. Dan, de Voorzienigheid, die inzonderheid voor brave menschen zorgt, wist zulks te verhinderen. Een regtschapen jongman vroeg haar ten huwelijk; doch zij weigerde in het eerst hare hand, en gaf, op zijne verklaring, dat hij zelfs tien jaar op haar wachten wilde, hem het moedige antwoord, dat zij hare ongelukkige weezen noch konde noch zoude verlaten. Zoodra echter de jongeling hierop hernam: »o! Het spreekt van zelf, dat wie de moeder huwt, ook de kinderen neemt," voldeed zij aan zijn verlangen, en het huwelijk werd gelukkig voltrokken. Toen nu eenige jaren daarna de kinderen, het eerst door haar aangenomen, zoo tot het leeren van een handwerk, als om door dienstbaarheid den kost te verdienen, haar huis verlieten, nam zij in derzelver plaats wederom andere; en schoon deze voortreffelijke menschen onder de rijken van het dorp geteld worden, echter hun inkomen zoo naauw bepaald, dat zij dikwijls, inzonderheid daar zij tegenwoordig n e g e n eigene kinderen bezitten, niet weten hoe zij voor een versleten kleedingstuk weder een ander zullen bekomen. — Den eenigen Bijbel dien zij bezitten, geven zij dikwijls in de Roomsch-Katholijke dorpen aan dezen en genen ter leen, omdat het hun een onuitsprekelijk genoegen verschaft, met het woord van G o d, welks invloed zij aan hun eigen hart gevoelen, zoo veel mogelijk te woekeren.

Hoe menige hemelsche plant groeit welligt nog hier of daar in eene stilte van de wereld afgezonderde, hut, alwaar zij voor den oogst der onsterfelijkheid rijpt! Dit, en hoe vertroostend is niet dit denkbeeld, vermeerdert en bevestigt onze hoop, dat het goede zaad door het onkruid niet geheel zal verstikt worden, maar eenmaal vruchten voortbrengen, welker waarde op den dag der algemeene vergelding eerst behoorlijk gekend en gewaardeerd zal worden. — Mogten, intusschen, zulke uitmuntende voorbeelden van Christelijke weldadigheid vele navolgers vinden! De mensch zoude dan reeds deze aarde tot eenen hemel maken, en daardoor rondom zich een genoegen verspreiden, welks genieting Goddelijk is.

EERLIJKHEID.

Een oude zilversmid, in Weenen, was tot zulk eene diepe armoede vervallen, dat hij, om niet van honger om te komen, geheel uit het Armen-Instituut moest onderhouden worden. In dezen toestand ontving hij, onlangs geheel onverwacht, voldoening eener oude schuld, die hij reeds voorlang had doorgehaald, waardoor zijne omstandigheden merkelijk verbeterd werden. Erkentelijk voor de weldaden, die hij tot dusverre had genoten, ging hij aanstonds naar den Ambtsbestuurder, en zeide: »Ik kan in het vervolg geen' onderstand meer aannemen. Ik heb, door het bestuur der voorzienigheid, de voldoening eener schuld ontvangen, welke ik voorlang verloren rekende, en die mij in staat stel, om mijne weinige nog overige dagen, als een eerlijk man, onbezorgd door te brengen. Ik heb nu reeds zoo veel onderhoud uit de armenkas ontvangen, en wenschte wel, dat in het vervolg een ander behoeftige deze weldaad mogte genieten. Ik verzoek u derhalve, Mijnheer! (hem eenen zak met geld overhandigende) om dit ter ondersteuning van eenen of anderen armen, die het meer benoodigd heeft, dan ik voor het tegenwoordige, aan te nemen. Indien mijn leven kort mogt zijn, zal ook het overschot van mijn vermogen aan het weldadig Instituut ten deele vallen. Intusschen bedank ik u, en alle goedhartige menschen, voor den onderstand, mij in mijnen hoogen ouderdom verleend. God vergelde rijkelijk dit werk der liefde!" Zou deze man zijne ontvangene schuldvordering niet hebben kunnen verzwijgen, en bovendien de onderstandgelden naar zich nemen? — Ja! dit had hij kunnen doen, wanneer hij geen geweten, geene eerlijkheid, of menschenliefde, bezeten had. Dan, zijn hart was geheel anders gesteld. »God denkt aan u," — zoo redeneerde hij bij zich zelven — »denk nu ook aan Hem, en weest weldadig en eerlijk. Neem anderen meer behoeftigen het brood niet uit den mond; het ontvangen van aalmoezen betaamt u niet meer, want dezelve behooren alleen aan de armen." — Neem, een voorbeeld, behoeftige natuurgenooten! aan dezen edelen grijsaard, wanneer gij in het geval komt, dat gij de liefdegiften van anderen kunt ontberen. Ook u geeft de Voorzienigheid willigt eens uitkomst, en, in dit geval, de ondersteuning uwer medemenschen langer te blijven genieten, zoude misdadig, en een diefstal aan uwen meer behoeftigen broeder wezen.

WOEDE VAN EENEN TURK, OVER DE BELEEDIGING AAN ZIJN *BAARD* GEDAAN.

Onlangs bevond zich te Parijs een Turksch Heer, genaamd A l i M u s t a p h a, geboortig van het eiland Candia. Deze Turk, die van eenen driftigen en oploopenden aard was, reisde door Europa, op eene zeer zuinige en minstkostbare wijs, zijnde alleenlijk vergezeld door een manspersoon, die hem voor tolk diende. Op zekeren dag begaf hij zich, met zijnen tolk, aan boord van een vaartuig, dat de rivier de Seine moest opvaren. Dan, naauwelijks aan boord zijnde, viel hij, dewijl het weer zeer heet was, in slaap. Drie soldaten, die insgelijks aan boord waren, dreven den spot met den Turk, en wilde zijnen baard met een brandend stuk papier aansteken. De tolk, die den woesten en oploopenden aard van den Turk reeds, bij ondervinding, kende, en duchtende de gevolgen, raadde hen dit sterk af; doch het mogt niet baten; zij volvoerden dit noodlottig voornemen. De Turk ontwaakte rasch, en bevindende wat men bedreven had, geraakte hij in de uiterste woede, en ongelukkig een bijl ziende liggen, vatte hij denzelven op, sloeg eerst zijnen tolk, daarna eene minne met haar kind, en vervolgens de drie soldaten, de herssens in. Van de andere reizigers sprongen er eenigen over boord; doch een man, die een zwaard had, stelde zich tegen hem; maar niets was tegen zijne woede bestand; deze werd almede een slagtoffer daarvan; tot dat eindelijk een ander, die een geladen pistool bij zich had, den Turk er mede trof, en dus een einde van het bloedvergieten maakte, doordien de Turk nederviel en toen gegrepen werd. Hij stierf drie dagen daarna in het hospitaal te Sens, aan de gevolgen van de wonde, die hij door het pistool gekregen had.

STRENGHEID DER INQUISITIE TE VENETIËN.

Toen maar weinig tijds geleden, de Adelregering nog in Venetiën plaats had, mogt men in die Republiek vrijelijk, en in het openbaar, over alle zaken spreken, behalven over zaken van staat. Om dit te beletten, had men er eene inquisitie van staat, bestaande uit drie der voornaamste Edelen, welke eene menigte van geheime verklikkers hadden, die allen aanbragten, welken zich maar eenigzins over de regering uitgelaten, of derzelver handelwijs beoordeeld hadden, en op welke aanbrengen zulke personen terstond in hechtenis genomen, en in het geheim ter dood gebragt werden: gelijk uit het volgend verhaal blijkt.

Op zekeren tijd zat er een vreemd heer in een koffijhuis, digt bij iemand, die zeer sterk uitvoer tegen de Inquisiteurs van Staat. Dit gesprek was tegen den vreemdeling gerigt, die niet alleen weigerde, iets, betrekkelijk dat onderwerp, te zeggen, maar zelf, zoo veel als met de wellevendheid bestaanbaar was, zijn aandacht van den spreker afwende. — Den volgenden morgen uit zijn herberg komende, werd hij gegrepen, geblinddoekt en met geweld in een gondel (zijnde een vaartuig, waarmede men door die Stad vaart) gebragt, onder bedreiging van eenen onmiddelijken dood, indien hij een enkel woord sprak. In de die
stilte roeiden zij voort. Aan land ge
zijnde, wandelde hij een eind wegs voor,
bij in een huis kwam. Hier hem den bl
doek afgedaan zijnde, bevond hij zich in
ruime zaal, met zwart behangen, voor
Regtbank, in het voorkomen zoo schrikk
als die der Inquisitie.

Zij, die hier als Regters zaten, vr
hem, hoe lang hij dien man gekend had,
wien hij gisteren avond, in het koffij
sprak? Hij verklaarde, dien mensch ni
voor dien tijd gezien te hebben, en gaf
ke voldoende bewijzen van zijne onsc
dat de Regters, na eene korte raadpleg
bevel gaven hem nogthans bevelende,
zoo lang hij zich in Venetiën bevond, ni
leen van staatkundige zaken te zwijgen,
zelf er in het toekomende niet naar te lu
ren, als er van gesproken werd.

Door eenen langen gang bragt men hem
volgens in een ander vertrek, van nog a
ger voorkomen dan het eerste. Aan het
veneinde zag hij een man, aan een h
bij de keel hangen; en nader tredende,
dekte hij, met schrik, dat hetzelfde pe
was, dien hij in het koffijhuis ontmoet
Eenigen tijd het oog op dit deerlijk sch
spel gevestigd hebbende, werd hij wede
blinddoekt, en met dezelfde stilzwijgen
naar den gondel gebragt, en voor de
van zijne herberg ontslagen.

Adversaria.

Een koopman te Stuttgard ontving eens
den post een' zak met eenige honderd
dens, benevens eenen ongeteekenden b
nagenoeg, van dezen inhoud: »Verschei
jaren geleden ben ik uw bediende gew
Door jeugdige ligtzinnigheid aan den ee
en nooddrang aan den anderen kant, li
mij verleiden, om u van tijd tot tijd om
vier honderd Gulden te ontvreemden.
pligt gebiedt mij, u dit geld, met de da
verloopene renten, terug te geven. T
daartoe in staat zijnde, zend ik u het
hiernevens. Wees zoo goed, mij in een
Frankforter dagbladen deszelfs ontvang
weinige woorden te berigten."

In de stad R···· leefde een Geestel
G······ geheeten, welken men gewo
voor een geldwolf en gierigaart uitkreet,
hij de spaarzaamheid hoog dreef, door
zelven zeer sober te behelpen, en aan nie
bijna iets te geven. Intusschen was zijne gi
heid van eenen zeer bijzonderen aard, daa
er de beste oogmerken bij hadde. Dit bl
toen hij zijne schatten zoo vermeerderd
dat hij nu honderd duizend guldens bezat:
toen liet hij, op zijne kosten, eene g
waterleiding stichten, door welke de stad R
met goed water voorzien werd, waaraan
dus verre gebrek leed, dat vooral op de
lieden aankwam. En zoo werd G·····
weldoener van duizenden, tot verbazing
elkeen, die hem zoo onbekwaam tot weld
heid, wegens zijne geldzucht, geacht had
plaats van schande, kreeg hij nu lof, en
nagedachtenis is thans nog, bij de inwo
van de stad R····, in zegening.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd Brikschip Phœnix, Kapt
J. Gorter. — Adres bij J. Gisius. — S
medio Februarij.

Het gezinkt Galjootschip de Drie Broe
Kapt. H. J. Hubert. — Adres bij J. Gisius

Het gekoperd tweedeks Barkschip de Een
zindheid, Kapt. C. Meijer. — Adres bij G
Reijns.

Het Schip de Koophandel, Kapt. F. Pop
Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit m
Februarij.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRIN